

Šéf bambulů znovu zapískal na píšťalku. „Všichni zpátky do práce. Falešný poplach.“ Muminkova maminka a paní fififjonka zaúpěly.

Vtom zaslechly hlasité chrápání. Byl to muminkův tatínek, který usnul ve své houpací síti.

„Pravidlo 220,“ oznámil šéf bambulů a probudil ho. „Jen dvě přestávky denně.“

„To je nehoráznost!“ prohlásil muminkův tatínek. „Dávám výpověď!“

Maminka na něj nevěřícně zírala. „Ty pracuješ pro ŽELEZNICI?“

„No, tak trochu,“ koktal tatínek. „Ale není to tak, jak to vypadá, má drahá...“

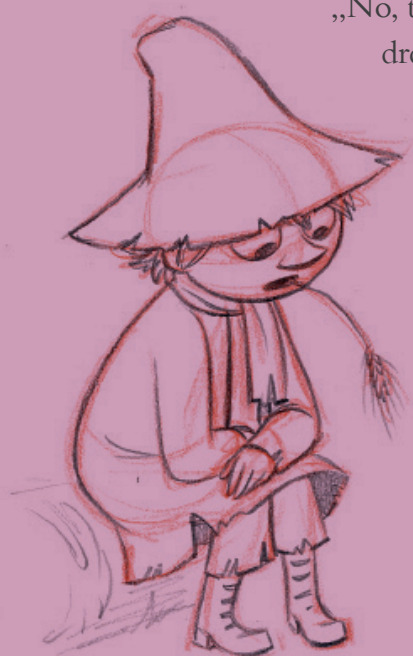
„Celé to byla chytrá hra, mami,“ přispěchal mu na pomoc muminek. „Vyhlašoval píšťalkou přestávky a dělníci jsou teď pozadu s prací.“

„A dal nám moc užitečnou mapu,“ přidal se Ferko.

„Byl to skoro stejně geniální nápad, jako když malá Mia přestrojila Čenicha za mravkolva,“ dodal Šňupálek.

„Nejspíš jsme se všichni snažili přispět svou troškou do mlýna,“ vzdychla muminkova maminka, „abychom tu železnici zastavili.“

„Jenže to nestačilo,“ řekl smutně Šňupálek.

Večer se všichni nešťastně sešli u stolu.

„Zítra je také den,“ řekla muminkova maminka. „Nesmíme být tolik skleslí.“

„Nic horšího už se stát nemůže,“ dodala malá Mia.

Najednou někdo zaklepal na dveře. Byl to šéf bambulů.

„Plány se změnilý kvůli sabotáži na trati,“ oznámil. „Muminí dům se bude bourat, aby udělal místo pro železnici.“

Mumini zděšeně vyjekli.

Druhý den ráno si začali balit věci. Věděli, jak moc jim bude dům chybět.

„Všichni musí být pryč do zítřejšího úsvitu,“ řekl šéf bambulů. Muminkova maminka byla zdvořilá jako vždy. „Dnes večer pořádáme slavnost na rozloučenou, nechcete přijít?“ zeptala se ho.

„Proč ho zveš?“ zeptal se zlostně Šňupálek.

„Jen plním rozkazy,“ pokrčil rameny šéf bambulů. „Pravidla jsou pravidla.“

„Já na nesmyslná pravidla nevěřím,“ odsekl Šňupálek. „A vy byste taky neměl.“

